ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Χάρις στὶς προσπάθειές της, πράκτορες σκορπισμένοι σ' ὅλες τὶς πολιτεῖες τῆς Φλάντρας ἐξεγείρουν μὲ τρόπο τὸ λαὸ καὶ προσπαθοῦν νὰ κινήσουν τὸ μῖσος του κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας.

Θέλετε νὰ λάβετε μέρος στὶς προσπάθειες αὐτές ; Εἶσθε ἀρκετὰ ἐπιδέξιος καὶ ἀφοσιωμένος γιὰ νὰ ἐκτελέσετε αὐτὸ τὸ ἔργο στὴν Τουρραίνη ;

Ἀποκριθῆτε μου, δὸν Διάζ, καὶ πέστε μου ἂν εἶχα ἄδικο νὰ ὑπολογίζω στὴ βοήθειά σας.

Ὁ Γιεχὰν Κοττερὲλ ἐσιώπησε.

Ὁ δὸν Διὰζ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, μὲ σκεπτικὸ τὸ μέτωπο, εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια του μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή.

Ἔμεινε κάμποσα λεπτὰ ἀκίνητος καί, ἔπειτα, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι, εἶπε :

— Ἐὰν ἐνόησα καλὰ τὴν πανιερότητά σας, ἔχουμε μπροστά μας ἕνα ζήτημα πολὺ καθαρό, ἕνα ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου γιὰ τὴν ἐξουσία τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἢ θὰ χάσει ἢ θὰ διατηρήσῃ τὴ Φλάντρα.

— Προσθέστε, διέκοψε ὁ κληρικός, ὅτι κατὰ τὴ γνώμη τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶνε λυμένο κιόλας. Ἡ Ἱσπανία κοιμᾶται ἀπάνω σ' ἕνα βαρέλι μὲ πυρίτιδα τὸ ὁποῖον λέγεται ἐπανάστασις: μιὰ σπίθα χρειάζεται μόνο γιὰ ν' ἀνάψῃ.

—Μποροῦν ὅμως νὰ ἐμποδίσουν καὶ τὴ σπίθα αὐτὴ νὰ μεταδώσῃ τὴ φωτιὰ στὴν πυρίτιδα, πανιερώτατε.

— Μὲ ποιὸ μέσο ;

— Ἐγώ, ἕνα βλέπω τοὐλάχιστο.

— Ποιό ;

— Τὴ διάλυση τῆς συμμαχίας τῶν ἐντοπίων εὐγενῶν καὶ τῶν μεταρρυθμιστῶν.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε, εἶπε ὁ Κοττερὲλ ἐπιδοκιμάζοντας. Ἐκεῖ πρέπει νὰ τείνουν ὅλες μας οἱ προσπάθειες.

— Εἶνε ὅμως πολὺ δύσκολο αὐτὸ τὸ ἔργο.

— Λιγότερο δύσκολο ἀπ' ὅτι τὸ φαντάζεστε σεῖς. Ἔχουμε μπροστά μας δύο θρησκεῖες,τὴ μία ἀρτιγέννητη καὶ τὴν ἄλλη παντοδύναμη μὲ ζωὴ ὁλοκλήρων αἰώνων. Οἱ μεταρρυθμισταὶ πιστεύουν στὴν πρώτη, οἱ εὐγενεῖς στὴ δεύτερη. Φαντάζεστε λοιπὸν ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰλικρινὴς συνεργασία μεταξύ των ; Πιστεύετε ὅτι ἅμα πλησιάζουν οἱ μὲν στὴς ἐκκλησίες τῶν δὲ μποροῦν ν' ἀποφύγουν τὸν πειρασμὸν νὰ δημιουργήσουν διάφορα ἐπεισόδια;

— Πρὸ πάντων μάλιστα ἅμα ἀναπατεφτοῦμε κ' ἐμεῖς, ἐπρόσθεσε, ὁ δὸν Διάζ.

— Βέβαια, ἐξακολούθησε ὁ κληρικός. Ναί, ἂς προκαλέσουμε τὰ ἐπεισόδια αὐτά, ἂς προσπαθήσουμε ἡ μία ἀπὸ τὶς δύο θρησκεῖες νὰ προσβάλῃ τὴν ἄλλη καὶ ἔτσι ἡ συμμαχία εὐγενῶν καὶ μεταρρυθμιστῶν θὰ σπάσῃ σὰ γυαλὶ καὶ θὰ μείνει τότε ἀπόλυτος κυρίαρχος ἡ Ἱσπανία.

Ὁ δὸν Διὰζ σκεπτόταν.

— Μὲ λίγα λόγια, εἶπε, σᾶς χρειάζεται, πανιερώτατε, ἕνας ἄνθρωπος ἐπιτήδειος, ἀτρόμητος, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ὑποδύεται πολλὰ πρόσωπα καὶ νὰ παρουσιάζεται παντοῦ καὶ πάντοτε !

— Μάλιστα !

— Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπορῇ νὰ κολακεύει χωριστὰ καὶ τοὺς καθολικοὺς καὶ τοὺς διαμαρτυρομένους καὶ ν' ὀνασκαλεύῃ συγχρόνως τὶς παλιὲς ἔχθρες των, νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ θρησκευτικὰ μῖση τους καὶ ν' ἀποδεικνύῃ μὲ κάθε τρόπο καὶ στοὺς μὲν καὶ στοὺς δὲ ὅτι ὁ ἀνταγωνιστής των εἶνε ἡ ἀντίθετη θρησκεία.

— Πολὺ σωστά.

— Ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς γνώμη δική του, χωρὶς προλήψεις, χωρὶς πιστή, καὶ χωρὶς νόμο.

— Σεῖς τέλος πάντων, εἶπε ὁ Κοττερέλ.

— Ἐγώ, ναί, πανιερώτατε ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος αὐτός !

V

Μὶα γνώριμη φυσιογνωμία

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Κοττερὲλ χαμογελῶντας, μ' ἐκαταλάβατε, δὸν Διάζ, κι' ἂν κάθε πόλις τῆς Φλάντρας ἔχει ἕνα πράκτορα τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἱκανότητος σας, τότε τὴν ἱερά μας ἐπιχείρηση θὰ στέψει ἡ ἐπιτυχία.

— Μᾶς μένει τώρα, πανιερώτατε, νὰ συζητήσουμε γιὰ τὰ μέσα τῆς ἐνεργείας.

— Ἀργότερα, εἶπε ὁ Κοττερέλ, ἀλλ' ἐντωμεταξὺ κοιτάχτε αὐτὸ ἐδῶ.

Γιεχὰν Κοττερὲλ

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴ σκάλα διὰ τῆς ὁποίας εἶχε ἔλθει ποὺ κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ κιβώτιο.

— Αὐτό, ἐξακολούθησε ὁ ἱερωμένος, εἶνε ἡ εἴσοδος ἀπεράντων ὑπογείων. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἀπόψε μέσα στὸ λαβύρινθο αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς δείξω πῶς ὁ Γκρεγκουὰρ Κρονὶμ μποροῦσε νὰ εἰσδύει κρυφὰ σ' ὅλα τὰ σπίτια τῆς πόλεως.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Ἱσπανός. Ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ πατάω τὸ πόδι μου σὲ ὅλα τὰ σπίτια, νᾶχω τὸ μάτι μου σ' ὅλα τὰ ἔγγραφα, τ' αὐτί μου σ' ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὸ χέρι μου σ' ὅλες τὶς συνωμοσίες.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Κοττερέλ, μιὰ συμβουλή.

— Ἀκούω μὲ σεβασμὸ τὴν πανιερότητά σας.

— Θὰ εἶταν πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ σᾶς, δὸν Διάζ, ν' ἀμελήσετε πρὸς χάριν τῶν προσωπικῶν σας ἀσχολιῶν τὰ γενικὰ συμφέροντα ποὺ σᾶς ἐμπιστεύονται καὶ νὰ χάνετε τὸν καιρό σας — ἐπὶ παραδείγματι — ἀναζητῶντας μιὰ γυναῖκα κ' ἕναν ἀντεραστή σας. Σκεφθῆτε το αὐτό, πιστέψτε με καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Μορὲν ἂς σᾶς διδάξῃ.

Ὁ δὸν Διὰζ σηκώθηκε κάτωχρος κι' ἀναπνέοντας μ' ἀγωνία.

— Πανιερώτατε, φώναξε, πῶς ξέρετε σεῖς ἐκεῖνο ποὺ κανείς...

— Τὰ ξέρουμε ὅλα, κύριε.

— Ἀλλὰ τότε... ὦ ! ἔλεος, εὐσπλαχνία, πανιερώτατε ! Πέστε μου τὸ ἀληθινὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου !... Σὲ ποιὸ μέρος τοῦ κόσμου κρύβεται !...

— Γιατὶ μ' ἐρωτᾶτε ; τὸν διάκοψε ἄξαφνα ὁ Κοττερὲλ μ' ἕνα βλέμμα τόσο παγετῶδες, ὥστε ὁ δὸν Διὰζ ὑποχώρησε τρομαγμένος.

Ἐπακολούθησε μικρὴ σιωπή.

— Ἂν σᾶς ἀπαντοῦσα, ἐξακολούθησε ὁ Κοττερέλ,ἂν σᾶς εὐχαριστοῦσα, τί θὰ μπορο ῾σατε τάχα νὰ κάνετε ;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Θεός, φώναξε δυνατὰ ὁ Ἱσπανὸς δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ βυθίσω μιὰ ἡμέρα σήμερα ἢ αὔριο, τὸ μαχαίρι μου στὴ καρδιὰ τοῦ Λέλιου.

— Καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ θὰ βαδίσετε καὶ σεῖς στὸ θάνατο. Γιατί, δὸν Διάζ, γελαστήκατε πολὺ ἂν ὑπολογίσατε στὴν προστασία μας. Ὑπάρχουν δικασταὶ στὶς τάξεις μας οἱ ὁποῖοι δὲ χαρίζονται στοὺς δολοφόνους.

— Μάλιστα... ξέρω ! εἶπε πικρὰ ὁ δὸν Διάζ. Οἱ λέξεις ἀλλάζουν τὴ σημασία τους κατὰ τὶς περιστάσεις· ἕνας ἄντρας ποὺ ἔχει προσβληθεῖ καὶ ἐκδικεῖται εἶνε δολοφόνος, ἐνῷ ὁ πολιτικὸς δολοφόνος εἶνε δικαστής.

Ὁ Γιεχὰν Κοττερὲλ ἔρριξε στὸ δὸν Διὰζ διαπεραστικὰ βλέμματα, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀκουστεῖ οὔτε ἀπὸ τοὺς τοίχους, εἶπε :

— Ἕνας δικαστής !.. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τί θὰ πῇ δικαστής ; Καλὰ λοιπόν ! ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ἀντεραστής σας εἶνε ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως μας καὶ τῆς ἁγίας μας θρησκείας.

Ὁ δὸν Διὰζ τὸν ἄκουγε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν σπίθες.

— Ἂς προσθέσουμε, ἐξακολούθησε ὁ κληρικός, ὅτι αὐτὸς ὁ Λέλιος εἶν' ἕνας μεγάλος εὐγενῆς βέλγος, ὅτι ἔχει ὑπογράψει τὴ συμφωνία τῶν εὐγενῶν καὶ ὅτι συνωμοτεῖ κατὰ τῆς ἱσπανικῆς κυριαρχίας... ὦ ! τότε, τὸ ὁμολογῶ ὅτι σκοτώνοντάς τον θ' ἀπαλλάξετε τὴν Ἱσπανία ἀπὸ ἕνα ἐχθρὸ ἐπικίνδυνο καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ σᾶς τιμωρήσῃ ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις τότε θὰ σᾶς ἀναγνωρίση ὡς πρόσωπο ἱερὸ κι' ἀπαραβίαστο.

Ὁ δὸν Διὰζ σκυμένος μπροστά, ρουφοῦσε, μπορεῖ νὰ πεῖ κανείς, μιὰ μιὰ τὶς λέξεις αὐτὲς καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσει μέσ' στὸ βάθος τῶν πονηρῶν ματιῶν τοῦ κληρικοῦ.

— Μολαταῦτα, ἐξακολούθησε αὐτὸς μὲ κάποια ἀδιαφορία, αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ εἶταν πολὺ δύσκολη, ἐπικίνδυνη καὶ θ' ἀπαιτοῦσε πολὺν καιρό. Ὁ λαὸς κρατάει πιὰ τεντωμένη τὴν ἀλυσσίδα του, ἂν ἀγγίξει κανεὶς ἀπότομα κανέναν ἀπὸ κεῖνους τοὺς ὁποίους αὐτὸς τιμᾷ τότε ἡ ἀλυσσίδα αὐτὴ θὰ συντριφτῇ μονομιᾶς. Λοιπὸν δὲ χρειάζεται μαχαῖρι, δὲ χρειάζεται δηλητήριο, δὲ χρειάζονται παράλογα ὅπλα, τὰ ὁποῖα δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ἐξεγείρουν τὴ συμπάθεια τοῦ ὄχλου ὑτὲρ τοῦ θύματος. Χίλιες φορὲς καλλίτερον θὰ εἶταν...

Ἐδῶ ὁ κληρικὸς ἐδίστασε λίγο.

— Καταλαβαίνετε, εἶπε, ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ μιλῶ ἐπὶ ὑποθέσεων· καλλίτερα λοιπὸν θὰ εἶταν, σᾶς ἔλεγα, νὰ ξεγυμνώσετε τὸν ἐχθρό σας ἀπὸ κάθε του θέλγητρο. (Ἀκολουθεῖ)